

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26. května 2026 v trestní věci odsouzeného [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, stížnost zmocněnkyně JUDr. [jméno] [příjmení], advokátky, se sídlem [adresa], podanou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. března 2026, č. j. 3 T 7/2025-1920, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadené usnesení v celém rozsahu zrušuje a znovu se rozhoduje tak, že:

- I. Podle § 151 odst. 3, odst. 6 tr. ř. se zmocněnkyni [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátce, se sídlem [adresa], přiznává odměna za úkony právní služby, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas v celkové výši 286 813,56 Kč.
- II. Podle § 151 odst. 3 tr. ř. a contrario se návrh zmocněnkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátky, se sídlem [adresa], co do částky 100 016,18 Kč zamítá.

Odůvodnění:

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2026, č. j. 3 T 7/2025-1920 (dále jen, „napadené usnesení“) bylo rozhodnuto tak, že se podle § 151 odst. 3, odst. 6 tr. ř. JUDr. [jméno] [příjmení], advokátce, ČAK ev. č. 16750, se sídlem [adresa] (dále jen, „zmocněnkyně“), přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za právní pomoc poškozeným v celkové výši 156 941 Kč a podle § 151 odst. 3 tr. ř. a contrario se co do částky 229 888,74 Kč návrh zmocněnkyně zamítá.

2. V odůvodnění napadeného usnesení Městský soud v Praze (dále jen, „městský soud“) nejprve konstatoval, že rozsudkem městského soudu ze dne 1. 9. 2025, č. j. 3 T 7/2025-1768, který nabyl právní moci ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 4 To 65/2025, bylo rozhodnuto o vině odsouzeného [jméno] [příjmení] (dále jen, „odsouzený“) spácháním zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f), 3 písm. a) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. d) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, zločinu loupež podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle §

175 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), písm. f) tr. zákoníku, zločinu sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 16 let a trest propadnutí věci. Odsouzenému byla dále mimo jiné uložena povinnost nahradit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození] (dále jen,, poškozená 1“) škodu ve výši 33 174 Kč, nemajetkovou újmu za bolestné ve výši 36 839,95 Kč a nemajetkovou újmu za prožité duševní útrapy ve výši 100 000 Kč a poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození] (dále jen,, poškozená 2“) uhradit nemajetkovou újmu za bolestné ve výši 17 755,32 Kč a nemajetkovou újmu za prožité útrapy ve výši 100 000 Kč. Poškozené si v uvedené trestní věci zvolily výše jmenovanou zmocněnkyni, která vyúčtováním ze dne 2. 1. 2026 uplatnila nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové částce 386 829,71 Kč. Za zastupování poškozených uplatnila mimosmluvní odměnu za 33 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (v napadeném usnesení chybně uvedeno č. 85/1996 Sb.) o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále také jako,, AT“) ve výši 297 124 Kč, dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 AT ve výši 300 Kč za jeden úkon (celkem 11 úkonů) provedený do 31. 12. 2024 a náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 AT ve výši 450 Kč za jeden úkon (celkem 22 úkonů) provedený po tomto datu, celkem ve výši 13 200 Kč, a dále náhradu za ztrátu času podle § 14 AT ve výši 9 370 Kč za 3 takové případy před 31. 12. 2024, kdy odměna za každou započatou půlhodinu činila 100 Kč, a 32 případů po tomto datu, kdy odměna za jednu započatou půlhodinu činí 150 Kč, tedy celkem 5 400 Kč, a účast na úkonu, který se nekonal, ve výši 3 970 Kč.

3. Dále městský soud uvedl, že při výpočtu sazby odměny rozlišoval mezi odměnou zmocněnce za úkony, jež jsou výlučně spjaty s adhezním řízením, a ostatními úkony. Při stanovení odměny za jeden úkon právní služby ve vztahu k úkonům, jež jsou výlučně spjaty s adhezním řízením, městský soud tarifní hodnotu vypočítal dle § 10 odst. 5 AT. Z této tarifní hodnoty poté určil sazbu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle § 7 AT, v případě poškozené 1 částku 7 940 Kč a v případě poškozené 2 částku 5 820 Kč. Při stanovení odměny ve vztahu k ostatním neadhezním úkonům městský soud vycházel z § 9 odst. 1 AT, u nichž určil tarifní hodnotu ve výši 10 000 Kč. Městský soud ve vztahu k oběma poškozeným identifikoval konkrétní úkony, které měly povahu adhezních úkonů, a to převzetí zastoupení, uplatnění nároku na náhradu újmy a účast u hlavního líčení, při němž byla přednesena závěrečná řeč. Za úkony právní služby byla zmocněnkyni přiznána částka 106 828 Kč. Dle § 13 odst. 4 AT přiznal soud zmocněnkyni náhradu hotových výdajů celkem ve výši 16 800 Kč. Náhrada za promeškaný čas byla vyčíslena celkem na 6 075 Kč, přičemž tato částka sestává jednak z úkonu, který se nekonal (výslech [jméno] [příjmení] dne 9. 8. 2024), kdy za tento úkon dle § 14 odst. 2 AT náleží odměna ve výši 1/4 mimosmluvní odměny, tedy konkrétně 675 Kč, a jednak ze zpoždění zahájení či přerušování jednání v celkové výši 5 400 Kč, vypočtené na základě § 14 odst. 1 písm. b) odst. 3 AT. Úkony činěné pro obě poškozené pak městský soud posoudil ve světle § 12 odst. 4 AT a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % vypočetl na částku 27 238 Kč. Městský soud shledal žádost

zmocněnkyně o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů důvodnou co do částky 156 941 Kč, kterou jí přiznal, a ve zbytku, tj. co do částky 229 888,74 Kč, návrh zamítl.

4. Proti napadenému usnesení podala zmocněnkyně dne 16. 1. 2025 včasnou stížnost. V odůvodnění stížnosti poukazuje na to, že jí městský soud v napadeném usnesení přiznal odměnu pouze částečně, když vycházel z chybných předpokladů a chybných ustanovení advokátního tarifu. Pokud jde o úkony, tak tyto byly uznány v plném rozsahu, jak jej uplatnila. Dále uvádí, že ve znění do 31. 12. 2024 nebylo mezi jednotlivými úkony nikterak rozlišováno. Stanovila si tak sazbu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby podle § 7 odst. 6 AT na 7 940 Kč v případě poškozené 1 a na 5 820 Kč v případě poškozené 2. V souladu s § 12 odst. 4 AT ve znění do 31. 12. 2024 jí pak za úkon, při kterém byly zastupovány obě poškozené, náleží částka 11 008 Kč (odměna ponížená o 20 %). I v případě, že by soud některé úkony právní služby neuznal jako potřebné k uplatnění nároku poškozeného na náhradu škody, měla by být tarifní hodnota u těchto úkonů od 1. 1. 2025 stanovena dle § 10 odst. 2 AT na částku 113 000 Kč, neboť odsouzenému hrozil trest odnětí svobody převyšující 10 let. Mimosmluvní odměna za jeden úkon by tak dle § 7 odst. 5 AT činila za zastupování jedné poškozené 5 620 Kč. Podle názoru zmocněnkyně jí za zastupování více poškozených od 1. 1. 2025 náleží za úkon u první osoby celá částka mimosmluvní odměny, u druhé osoby částka snižená o 20 %. Za jeden neadhezní úkon v roce 2025 by jí tak za obě poškozené náležela částka 10 116 Kč a za adhezní úkon částka 12 596 Kč. Zmocněnkyně pak zásadně nesouhlasí s rozdělením úkonů na adhezní a neadhezní, když městský soud označil za adhezní úkony toliko převzetí právního zastoupení, uplatnění nároku na náhradu škody a účast na hlavním líčení, na kterém byla přednesena závěrečná řeč, přičemž opakuje, že úkony do 31. 12. 2024 nebyly dle znění advokátního tarifu rozlišovány na adhezní či neadhezní. Zmocněnkyně zejména rozporuje posouzení výsledků poškozených a odsouzeného jako úkonů neadhezní povahy. Stejně tak podle ní nelze zpětně stanovit neadheznost částí hlavního líčení, kdy nelze dopředu předjímat průběh a vývoj jednání. Podotýká, že přítomnost zmocněnce, který má hájit zájem poškozeného tak, aby byla zaručena všechna jeho práva, by při neadhezním statusu soudního jednání ztrácela svůj smysl. Je přesvědčena, že zastupovala obě poškozené po celou dobu v trestním řízení ve věci náhrady újmy, která byla poškozeným také přiznána, ale i pokud by měl městský soud za to, že některé úkony jsou neadhezní povahy, není důvod při stanovování odměny od 1. 1. 2025 vycházet z § 9 odst. 1 AT. Jako náhrada za promeškaný čas za úkon, který se nekonal (výslech [jméno] [příjmení] dne 9. 8. 2024) byla zmocněnkyni nesprávně přiznána odměna ve výši 1/4 mimosmluvní odměny, tedy 675 Kč, ačkoliv jí náleží odměna ve výši 1/2, neboť o jeho nekonání jí nebylo dopředu nic známo. Stěžovatelka uzavírá, že napadené usnesení je nepřehledné a nepřezkoumatelné a neodpovídá novele advokátního tarifu. Navrhuje proto, aby Vrchní soud v Praze (ve stížnosti soud nesprávně označen jako odvolací) napadené usnesení zrušil a znovu rozhodl tak, že jí bude přiznána požadovaná odměna za zastupování, případně aby napadené usnesení zrušil a vrátil věc k novému rozhodnutí v souladu s advokátním tarifem.

5. Vrchní soud v Praze jako soud stížnostní ve smyslu § 147 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. přezkoumal správnost výroků napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost zmocněnkyně je částečně důvodná.

6. Podle § 151 odst. 3 tr. ř. o výši odměny, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas rozhodne na návrh obhájce orgán činný v trestním řízení, který vedl řízení v době, kdy obhájci povinnost obhajovat skončila, a to bez zbytečného odkladu, nejpozději do dvou měsíců od podání návrhu. V řízení před soudem rozhodne předseda senátu soudu prvního stupně.

7. Podle § 151 odst. 6 tr. ř. se ustanovení odstavců 2 až 5 přiměřeně užijí na rozhodování o výši odměny, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas zvoleného obhájce obviněným, který má nárok na bezplatnou obhajobu nebo obhajobu za sníženou odměnu, a zvoleného nebo ustanoveného zmocněnce poškozeného, který má nárok na právní pomoc poskytovanou zmocněncem bezplatně nebo za sníženou odměnu.

8. Stížnostní soud předně konstatuje, že při přezkumu napadeného usnesení je vázán tzv. revizním principem, pročež je povinen přihlížet nejen k vadám, které byly ve stížnosti výslovně zmíněny, ale i ke všem vadám, kterými je napadené usnesení stíženo. Přezkumu pak podléhají všechny výroky napadeného usnesení ze všech hledisek přicházejících v úvahu, stejně jako správnost postupu řízení, které usnesení přicházelo. Rozsah této přezkumné činnosti je však omezen zásadou zákazu reformace in peius, která stížnostnímu soudu brání v nápravě zjištěných vad, jestliže by jejich oprava ve svém důsledku pro stěžovatele znamenala zhoršení jeho postavení oproti jeho postavení před podáním předmětné stížnosti. S ohledem na uvedené stížnostní soud uvádí, že v řízení, které vydání napadeného usnesení předcházelo, neshledal žádné vady, které by opodstatňovaly jeho zrušení, procesní podmínky pro jeho vydání byly splněny. Z hlediska věcného přezkumu jde v tomto případě především o otázku tarifní hodnoty úkonů právní služby zmocněnkyně poškozených, od níž se odvíjí výše odměny za jeden úkon právní služby. Zde je nutno vzít v potaz tři skutečnosti mající vliv na tarifní hodnotu a výslednou sazbu mimosmluvní odměny, a to v prvé řadě datum poskytnuté právní služby (a s tím související platnou právní úpravu), rozlišení úkonů na tzv. adhezní a neadhezní, a taktéž skutečnost, že zmocněnkyně v řízení zastupovala více poškozených současně, konkrétně v roce 2025 dvě poškozené. Co se týče úkonů učiněných před datem 1. 1. 2025, u těchto je nutno aplikovat jiná pravidla výpočtu sazby mimosmluvní odměny než u úkonů činěných po tomto datu.

9. Podle § 10 odst. 5 AT účinného do 31. 12. 2024 se při zastupování poškozeného v trestním řízení ve věci náhrady újmy, jež byla poškozenému způsobena trestným činem, považuje za tarifní hodnotu částka 10 000 Kč; pokud byla poškozenému přisouzena jako náhrada újmy peněžní částka převyšující 10 000 Kč, považuje se za tarifní hodnotu tato peněžní částka. Dle totožného ustanovení AT účinného od 1. 1. 2025 platí, že při zastupování poškozeného v trestním řízení se za tarifní hodnotu považují částky podle odstavce 2. U úkonu právní služby, který je potřebný k uplatnění nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, se za tarifní hodnotu považuje výše přiznané peněžní částky, je-li vyšší než tarifní hodnota určená podle odstavce 2; tarifní hodnota určovaná z výše náhrady nemajetkové újmy v penězích však činí nejvýše částku 500 000 Kč.

10. Jde-li o otázku adhezního či neadhezního charakteru jednotlivých úkonů, městský soud správně aplikoval přístup vyjádřený v usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2022, sp. zn. 7 To 32/2022, tedy že § 10 odst. 5 AT je nutno vykládat restriktivně tak, že se vztahuje pouze k těm úkonům právní služby, které jsou výlučně spojeny s adhezním řízením. Ve vztahu k úkonům právní služby, k nimž jsou zmocněnci poškozených oprávněni bez ohledu na to, zda je ve věci vedeno adhezní řízení či nikoliv (§ 43 odst. 1 tr. ř.), se uplatní tarifní hodnota uvedená v § 9 odst. 1 AT (nově § 10 odst. 5 věta první a odst. 2 AT). Jinými slovy, tam, kde zmocněnec poskytuje úkon právní služby, který směřuje a je potřebný k uplatnění nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má nárok na odměnu stanovenou podle pravidel § 10 odst. 5 AT (nově § 10 odst. 5 věta druhá). V případě zbývajících úkonů má nárok na odměnu stanovenou podle pravidel § 9 odst. 1 AT (nově § 10 odst. 5 věta první a odst. 2 AT). Toto dělení nejlépe odpovídá právní úpravě z hlediska jejího výkladu, účelu i smyslu. Soud přitom hodnotí jak potřebnost jednotlivých úkonů právní služby, tak i přiměřenost výše sazby za úkon, jakož i přiměřenost celkové výše nákladů vůči celkové částce přiznané poškozenému na náhradu újmy, a to s ohledem na konkrétní okolnosti případu a jejich případný dopad na odsouzeného. Při posuzování přiměřenosti odměny zmocněnce nelze přehlížet ani vzájemnou vyváženost odměn zmocněnců a obhájců, kteří poskytují právní služby svým klientům v téže trestní věci (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2023, sp. zn. I. ÚS 1552/23).

11. Citované znění § 10 odst. 5 AT umožňuje výklad, podle kterého se tato, na vyšší přiznaného adhezního nároku závislá, tarifní hodnota uplatní jen ve věci náhrady újmy způsobené trestným činem. Obecně se termínem, „ve věci“ v těchto souvislostech rozumí procesní vyjádření

předmětu řízení, což by se v tomto případě týkalo adhezního řízení, které je k trestnímu řízení tzv. přidružené, nikoliv trestního řízení v užším smyslu, jehož předmětem jsou otázky viny případně trestu. Adhezní nárok nikdy nemůže být předmětem trestního stíhání. Jde o restriktivní výklad předmětného ustanovení vyhlášky, které má svou oporu a opodstatnění především v kombinaci se systematickým výkladem ve vztahu k trestnímu řádu, který sám rozlišuje úkony, které lze učinit jen v souvislosti s adhezním řízením, a které jsou obecným, penězi neocenitelným právem poškozeného využitelným i tehdy, neprobíhá-li současně s řízením trestním řízením adhezní, na což advokátní tarif při určení odměny pomýšlí právě ve svém § 9 odst. 1 (nově § 10 odst. 5 věta první). Stížnostní soud je svým názorem zcela ve shodě se zmocněnkyní poškozených v tom směru, že v případě poškozených, a obzvláště v případě obětí zvláště zranitelných, je jejich zastoupení zmocněncem žádoucí a potřebné, neboť krom podpory právního charakteru jim často poskytuje podporu psychickou a dbá na to, aby poškození nebyli trestním řízením viktimizováni či traumatizováni. Jinými slovy zmocněnec může být (a často tomu tak je) jakýmsi hlasem poškozených beroucím se o jejich práva v trestním řízení. Toto zastoupení nicméně ne vždy přímo souvisí s uplatňováním nároku adhezního, jak bylo vymezeno výše. Zatímco předmětem trestního řízení v užším smyslu je skutek, jeho náležité zjištění, jeho právní kvalifikace a v případě odsouzení také rozhodnutí o trestu za spáchání takového skutku, čemuž odpovídající procesní aktivita obžaloby je povinná (§ 2 odst. 5 tr. ř.), adhezní řízení je součástí trestního řízení až v širším smyslu a je zjevné, že délka řízení, jakož i počet úkonů obecně, nebude primárně odvislá od újmy způsobené poškozenému. Většina úkonů trestního řízení se přitom týká právě trestního řízení v užším smyslu, tedy rozhodnutí o vině a trestu, nikoli adhezního nároku poškozeného. S tím přímo souvisí otázka břemene tvrzení, které spočívá na poškozeném zcela, a břemene důkazů, které leží na poškozeném v té výši, ve které přesahuje potřeby trestního řízení v užším smyslu (v případě stanovení výše finančního zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, která není znakem skutkové podstaty žádného trestného činu, tedy vždy zcela). Z pohledu právní úpravy to nic nemění na tom, že zmocněnec poškozeného je oprávněn se celého soudního projednání věci týkající se poškozeného zúčastnit a být za účast na jednání před soudem zpravidla podle advokátního tarifu odměněn, a to bez ohledu na to, zda za ten samý čas bude odměňován vyšší částkou než obhájce. Z ust. § 51a odst. 1, odst. 2 tr. ř. vyplývá, že nárok poškozeného na bezplatné právní zastoupení zmocněncem již není omezen jen na ty poškozené, kteří uplatnili adhezní nárok, jak tomu bylo dříve.

12. Vzhledem k výše uvedenému je tedy nutno uzavřít, že § 10 odst. 5 AT účinného do 31. 12. 2024 se vztahuje pouze k těm úkonům právní služby, které jsou výlučně spojeny s adhezním řízením, typicky například řádný návrh podle § 43 odst. 3 tr. ř., ve kterém zmocněnec dostává břemeno tvrzení a břemeno důkaznímu, které nese poškozený, a v němž se projevuje soukromoprávní charakter adhezního řízení, či účast u hlavního líčení, při kterém zmocněnec přednáší uplatňovaný nárok či závěrečnou řeč. Ve vztahu k úkonům právní služby, k nimž jsou zmocněnci poškozených oprávněni bez ohledu na to, zda je ve věci vedeno adhezní řízení či nikoliv, se uplatní tarifní hodnota uvedená v § 9 odst. 1 AT účinného do 31. 12. 2024. Od ledna roku 2025 je na obojí uplatněn § 10 AT, nicméně zásady pro posouzení charakteru toho kterého úkonu zůstávají stejné.

13. Vzhledem k uvedenému lze konstatovat, že městský soud správně stanovil sazbu mimosmluvní odměny (shodně pro celé trestní řízení) za jeden úkon právní služby adhezní povahy podle § 7 bod 5. AT (ač v napadeném usnesení nesprávně uvedl bod 6.), dle kterého činí sazba 1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000 Kč. Tedy v případě poškozené 1, které byla jako náhrada újmy přiznána částka 170 013,95 Kč, ve výši 7 940 Kč, a v případě poškozené 2, které byla jako náhrada újmy přiznána částka 117 755,32 Kč, ve výši 5 820 Kč. Pokud však jde o úkony neadhezní, tam městský soud, jak přiléhavě namítá zmocněnkyně ve stížnosti, postupoval nesprávně, když nehledě na datum poskytnuté právní služby vycházel výhradně z § 9 odst. 1 AT. Jak již bylo uvedeno, tarifní hodnota ve výši

10 000 Kč, uvedená v § 9 odst. 1 AT, se uplatní pouze na úkony provedené do 31. 12. 2024, neboť od 1. 1. 2025 se užije znění § 10 odst. 2 AT. Jestliže byl odsouzený v této trestní věci ohrožen trestem odnětí svobody převyšujícím 10 let, za tarifní hodnotu se dle § 10 odst. 2 písm. d) AT považuje částka 113 000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon provedený do 31. 12. 2024 tak dle § 7 bod 4. AT činí 1 500 Kč za zastupování jedné poškozené a za jeden úkon provedený od 1. 1. 2025 dle § 7 bod 5. AT činí 5 620 Kč za zastupování jedné poškozené.

14. S ohledem na skutečnost, že zmocněnkyně v řízení zastupovala více poškozených současně, konkrétně dvě poškozené, je třeba rozlišit úkony, jež byly učiněny pro obě poškozené. Tzv. společné úkony byly ze strany zmocněnkyně činy pouze v roce 2025. V takovém případě je třeba postupovat dle § 12 odst. 4 AT, účinného od 1. 1. 2025, jenž stanoví, že jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %, za čtvrtou osobu o 60 % a za pátou a každou další osobu o 80 %. Nutno podotknout, že městský soud v odůvodnění napadeného usnesení neuvedl, v jaké výši stanovil sazbu mimosmluvní odměny za jeden společný úkon právní služby zmocněnkyně poškozených za rok 2025. Z jím vytvořené tabulky lze však jednoznačně konstatovat, že uvedené částky jsou zcela nesprávné, zejména když vycházel z chybných sazeb za jednotlivé úkony. Pokud tedy sazba mimosmluvní odměny za adhezní úkon provedený od 1. 1. 2025 činí v případě poškozené 1 částku 7 940 Kč a v případě poškozené 2 částku 5 820 Kč, sazba za jeden společný úkon právní služby zmocněnkyně bude činit celkem 12 596 Kč (7 940 Kč + 4 656 Kč (5 820 Kč sníženo o 20 %)). Zde stížnostní soud pouze poukazuje na to, že ačkoliv zmocněnkyně uvedenou výši sazby vypočetla ve své stížnosti správně, tuto i přes to nenárokovala. U neadhezních úkonů učiněných od 1. 1. 2025, kde je stanovena sazba za jeden úkon ve výši 5 620 Kč, bude sazba za jeden společný úkon právní služby zmocněnkyně činit celkem 10 116 Kč (5 620 Kč + 4 496 Kč (5 620 Kč sníženo o 20 %)).

15. Jde-li pak o jednotlivé zmocněnkyní nárokové a městským soudem přiznané odměny za úkony právní služby, stížnostní soud se s jejich posouzením v části neztotožnil. Konkrétně jde o dva úkony, a to účast na výslechu ze dne 7. 8. 2024 (poškozená 2) a další porada s klientem přesahující 1 hodinu (poškozená 2) ze dne 9. 6. 2025. Pokud jde o účast na výslechu ve vztahu k poškozené 2, z obsahu spisového materiálu, konkrétně z protokolu o výslechu svědka, jednoznačně vyplývá, že se tohoto úkonu zmocněnkyně neúčastnila, neboť je u její osoby výslovně uvedeno, že se z úkonu omluvila (viz č. l. 272-281 spisu). Za situace, kdy zmocněnkyně nebyla úkonu osobně přítomna a úkon se bez její účasti uskutečnil, nelze dovodit, že by poskytla právní službu ve smyslu § 11 AT, a tudíž jí za tento úkon nenáleží mimosmluvní odměna. Skutečnost, že městský soud přesto tento úkon započtl, nemá oporu ve spise ani v zákonné úpravě a stížnostní soud na tomto místě shledal pochybení. Stejně tak stížnostní soud nepřiznal zmocněnkyni odměnu za úkon označený jako porada s klientem přesahující 1 hodinu. Z předloženého záznamu o poradě není zjištělné, v jakém časovém rozsahu byla porada vedena, neboť absentuje údaj o jejím začátku a konci (viz č. l. 1873h). Za této situace nelze ověřit, zda byly splněny podmínky pro kvalifikaci úkonu jako porady přesahující 1 hodinu ve smyslu § 11 AT. Nelze přitom vycházet z pouhého tvrzení zmocněnkyně bez jeho konkrétního doložení. V případě pochybností o splnění podmínek vzniku nároku na odměnu přitom nese důkazní břemeno ten, kdo odměnu uplatňuje. Pokud tedy ze spisového materiálu nevyplývá, že porada skutečně přesáhla dobu jedné hodiny, nelze takový úkon uznat.

16. Městský soud naopak postupoval správně, pokud v napadeném usnesení rozlišil úkony na neadhezní, tedy na úkony, které jsou uplatněním obecných práv všech poškozených, a úkony adhezní, tedy úkony výlučně spojené s adhezním řízením případně s ním bezprostředně související. Stížností soud nepřisvědčil námitce zmocněnkyně, podle níž neměly být jednotlivé úkony právní služby v roce 2024 rozlišovány na úkony adhezní a neadhezní, s odkazem na to, že advokátní tarif ve znění účinném do 31. 12. 2024 takové rozlišování výslovně nepředpokládá.

Zmocněnkyně dále nesouhlasí s tím, jak městský soud jednotlivé úkony rozdělil, když má za to, že i úkony jako výsledky poškozených a odsouzeného je třeba považovat za úkony adhezní. Jak již bylo uvedeno výše, judikatura i výklad § 10 odst. 5 AT dlouhodobě vycházejí z restriktivního přístupu, podle něhož se tarifní hodnota odvozená od výše uplatněného nároku použije pouze u těch úkonů, které jsou výlučně spojeny s adhezním řízením, tedy zejména u úkonů směřujících k uplatnění nároku a k jeho projednání. Naopak u úkonů, které zmocněnec činí bez ohledu na existenci adhezního řízení a které představují obecné uplatňování procesních práv poškozeného v trestním řízení, se uplatní odlišná tarifní hodnota. Argumentace zmocněnkyně, podle níž by většina úkonů měla být považována za adhezní, by ve svém důsledku vedla k popření uvedeného systematického rozlišení a k neodůvodněnému rozšiřování působnosti § 10 odst. 5 AT i na úkony, které s uplatněním nároku poškozeného bezprostředně nesouvisí. Takový výklad nemá oporu ani v textu právní úpravy ani v její judikatorní interpretaci. Stížnostní soud se nicméně nemohl plně ztotožnit ani s hodnocením městského soudu ohledně toho, které konkrétní úkony právní služby jsou adhezního a které neadhezního charakteru, protože byl nucen i v tomto případě přistoupit k následujícím korekcím. Městský soud v napadeném usnesení jako úkony adhezní povahy označil pouze převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady, uplatnění nároku na náhradu újmy a účast u hlavního líčení, při němž byla přednesena závěrečná řeč. Stížnostní soud se ztotožňuje s tím, že uvedené úkony lze skutečně považovat za úkony adhezní, neboť bezprostředně směřují k uplatnění a prosazení nároku poškozených v rámci adhezního řízení. Současně však dospěl k závěru, že za úkony adhezní povahy je třeba považovat i některé další úkony právní služby, které městský soud mezi tyto nezařadil. Jedná se konkrétně o další poradě s klientem přesahující 1 hodinu ze dne 13. 9. 2024 u poškozené 1, jakož i o další poradě s klientem přesahující 1 hodinu ze dne 10. 3. 2025 u poškozené 2, neboť tyto úkony časově i věcně bezprostředně předcházely uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy a směřovaly k jeho přípravě. Stejně tak je třeba za úkon adhezní povahy považovat účast u hlavního líčení dne 26. 5. 2025, při němž se zmocněnkyně za poškozené připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, neboť i tento úkon přímo souvisí s uplatněním adhezního nároku. Stížnostní soud proto v tomto směru korigoval posouzení městského soudu a rozšířil okruh úkonů, které je namístě považovat za úkony adhezní.

17. Dále stížnostní soud provedl korekce také ve vztahu k náhradě za promeškaný čas ve smyslu § 14 AT.

18. Podle § 11 odst. 1 písm. g) AT náleží obhájci odměna za účast na jednání před soudem za každé započaté dvě hodiny (shodně platí i pro účast při vyšetřovacích úkonech dle písm. e) tohoto ustanovení, či prostudování spisu). Ohledně přestávek mezi jednotlivými výsledky či částmi jednání, je třeba mít na paměti, že soudní praxe zcela jednoznačně dovodila, že přestávka trvající maximálně 30 minut se započítává jako úkon právní služby (tj. včítá se do úkonu), je-li však přerušení mezi dvěma úkony delší než 30 minut, nezapočítává se přerušená doba do úkonu, nýbrž jde o promeškaný čas (k tomu srov. přiměřeně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 11. 2001, sp. zn. 8 To 143/01, publikované v Bulletinu advokacie č. 4/2002, str. 58). Na druhou stranu lze přisvědčit tomu, že takové přerušení nemůže být bezbřehé a obecně platí, že je-li mezi dvěma úkony v též den časová přetržka delší než 2 hodiny, je třeba takové úkony považovat za samostatné úkony právní služby (k tomu srov. přiměřeně usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 1997, sp. zn. 4 To 417/97, publikované v Bulletinu advokacie č. 1/1998, str. 50).

19. Podle § 14 odst. 1 písm. b) AT platí, že advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby za čas promeškaný v důsledku zpoždění zahájení jednání před soudem nebo jiným orgánem, jestliže toto zpoždění činí více než 30 minut. Advokátu ovšem nenáleží náhrada za promeškaný čas, má-li za stejné časové období nárok na odměnu za úkon právní služby (srov. § 14 odst. 4 AT). Cílem § 14 odst. 4 AT není než snaha zamezit tomu, aby advokát dostal zaplacenou jednu dobu dvakrát, čili jednou jako odměnu za úkon právní služby a podruhé jako náhradu za promeškaný čas. Pokud se týče samotného

postupu při stanovování odměny obhájce, prvně je nutno stanovit délku trvání toho kterého úkonu právní služby a na tomto základě je posléze zapotřebí stanovit celkový počet úkonů právní služby, respektive rozsah celkového honorovaného času. Délku trvání konkrétního úkonu právní služby je posléze zapotřebí odečíst od celkového rozsahu honorovaného času a na takto vzniknuvší rozdíl započítat promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. b) AT. Advokátu přitom náleží náhrada podle § 14 odst. 1 AT pouze za čas promeškaný nad rámec takového započtení, neboť ve zbytku je honorován v rámci odměny za úkon právní služby. Podle § 14 odst. 3 AT není-li dohodnuto jinak, náhrada podle odstavce 1 činí 150 Kč za každou i jen započatou půlhodinu.

20. Městský soud se v otázce určování náhrady za promeškaný čas odchýlil od výše uvedeného, když opomněl aplikovat § 14 odst. 4 AT, a zmocněnkyni tak na náhradě promeškaného času přiznal vyšší částky, než jaké jí v zákonné dikci náleží.

21. Adekvátní výpočty náhrad za promeškaný čas měly dle stížnostního soudu být následovné:

1) Hlavní líčení dne 26. 5. 2025 proběhlo v čase od 9:10 do 9:58 hodin (48 minut), od 10:19 do 11:57 hodin (98 minut) a od 12:57 do 13:47 hodin (50 minut). Zde nutno uvést, že ačkoliv bylo hlavní líčení nařizeno na 9:00 hodin a fakticky zahájeno až v 9:10 hodin, zmocněnkyni odměna za zpoždění v tomto případě nenáleží, neboť zpoždění netrvalo déle nežli 30 minut, jak předpokládá § 14 odst. 1 písm. b) AT, a proto stížnostní soud vztahuje počátek hlavního líčení k 9:10 hodin. První přestávku v délce 21 minut je pak třeba včíst do úkonu, neboť je kratší než 30 minut. Hlavní líčení tedy trvalo celkem 217 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 2 úkony právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 240 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 217 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 23 minut. Pokud od něj odečteme druhou přestávku v délce 60 minut, dostaneme zápornou hodnotu ve výši 37 minut, tzn. dvě započaté půlhodiny promeškaného času (2 x 30 minut), za které zmocněnkyni náleží náhrada. Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času ve výši 300 Kč (2 x 150 Kč);

2) Hlavní líčení dne 30. 6. 2025 proběhlo v čase od 10:29 do 11:33 hodin (64 minut) a od 13:06 do 13:56 hodin (50 minut). Zde nutno uvést, že hlavní líčení bylo nařizeno na 9:00 hodin a fakticky zahájeno až v 10:29 hodin, zmocněnkyni proto v tomto případě náleží odměna, neboť zpoždění trvalo déle nežli 30 minut, jak předpokládá § 14 odst. 1 písm. b) AT. Za dvě započaté půlhodiny promeškaného času od 9:31 do 10:29 hodin (2 x 30 minut) tak zmocněnkyni náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 300 Kč (2 x 150 Kč). Stížnostní soud pak vztahuje počátek hlavního líčení k 10:29 hodin. Hlavní líčení tedy trvalo celkem 114 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 1 úkon právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 120 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 114 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 6 minut. Pokud od něj odečteme přestávku v délce 93 minut, dostaneme zápornou hodnotu ve výši 87 minut, tzn. tři započaté půlhodiny promeškaného času (3 x 30 minut), za které zmocněnkyni náleží náhrada ve výši 450 Kč (3 x 150 Kč). Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času v celkové výši 750 Kč (5 x 150 Kč);

3) Hlavní líčení dne 1. 7. 2025 proběhlo v čase od 9:21 do 10:17 hodin (56 minut) a od 12:40 do 14:09 hodin (89 minut). Zde nutno uvést, že ačkoliv bylo hlavní líčení nařizeno na 9:00 hodin a fakticky zahájeno až v 9:21 hodin, zmocněnkyni odměna za zpoždění v tomto případě nenáleží, neboť zpoždění netrvalo déle nežli 30 minut, jak předpokládá § 14 odst. 1 písm. b) AT, a proto stížnostní soud vztahuje počátek hlavního líčení k 9:21 hodin. Hlavní líčení tedy trvalo celkem 145 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 2 úkony právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 240 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 145 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 95 minut. Pokud od něj odečteme přestávku v délce 143 minut, dostaneme zápornou hodnotu ve výši 48 minut, tzn. dvě započaté půlhodiny promeškaného času (2 x 30 minut), za které zmocněnkyni náleží náhrada. Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času ve výši 300 Kč (2 x 150 Kč);

4) Hlavní líčení dne 2. 7. 2025 proběhlo v čase od 9:00 do 10:33 hodin (93 minut), od 12:17 do 12:36 hodin (19 minut), od 12:50 do 13:45 hodin (55 minut) a od 13:50 do 13:57 hodin (7 minut). Přestávky trvaly v čase od 10:33 do 12:17 hodin (104 minut), od 12:36 do 12:50 hodin (14 minut) a od 13:45 do 13:50 hodin (5 minut). Druhou a třetí přestávku v délce 19 minut je třeba včíst do úkonu, neboť jsou kratší než 30 minut. Hlavní líčení tedy trvalo celkem 193 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 2 úkony právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 240 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 193 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 47 minut. Pokud od něj odečteme první přestávku v délce 104 minut, dostaneme zápornou hodnotu ve výši 57 minut, tzn. dvě započaté půlhodiny promeškaného času (2 x 30 minut), za které zmocněnkyni náleží náhrada. Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času ve výši 300 Kč (2 x 150 Kč);

5) Hlavní líčení dne 3. 7. 2025 proběhlo v čase od 10:00 do 10:30 hodin (30 minut), od 12:50 do 12:54 hodin (4 minuty) a od 13:00 do 13:25 hodin (25 minut). Přestávky trvaly v čase od 10:30 do 12:50 hodin (140 minut) a od 12:54 do 13:00 hodin (6 minut). Pokud jde o první přestávku v délce 140 minut, tak mezi první a druhou částí hlavního líčení je přetržka delší než 2 hodiny, a proto je třeba takové úkony považovat za samostatné úkony právní služby. První část hlavního líčení od 10:00 do 10:30 hodin tedy představuje první samostatný úkon právní služby, jenž činí celkem 30 minut. Vzhledem k tomu, že druhá přestávka trvala méně než 30 minut, včítá se do druhé a třetí části hlavního líčení od 12:50 do 12:54 hodin a od 13:00 do 13:25 hodin. Výsledný čas těchto úkonů tedy činí celkem 35 minut (4 + 6 + 25), což odpovídá jednomu úkonu právní služby. Zmocněnkyni tak náleží odměna za 2 úkony právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 240 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 65 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 175 minut, pročež náhrada za promeškaný čas zmocněnkyni v tomto případě nenáleží;

6) Hlavní líčení dne 4. 7. 2025 proběhlo v čase od 9:00 do 9:26 hodin (26 minut), od 10:32 do 11:06 hodin (34 minut) a od 13:05 do 13:23 hodin (18 minut). Přestávky trvaly v čase od 9:26 do 10:32 hodin (66 minut) a od 11:06 do 13:05 hodin (119 minut). Hlavní líčení trvalo celkem 78 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 1 úkon právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 120 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 78 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 42 minut. Pokud od něj odečteme přestávky v délce 185 minut (66 + 119), dostaneme zápornou hodnotu ve výši 143 minut, tzn. pět započatých půlhodin promeškaného času (5 x 30 minut), za které zmocněnkyni náleží náhrada. Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času ve výši 750 Kč (5 x 150 Kč);

7) Hlavní líčení dne 28. 7. 2025 proběhlo v čase od 12:04 do 13:02 hodin (58 minut) a od 13:31 do 14:40 hodin (69 minut). Zde nutno uvést, že hlavní líčení bylo nařízeno na 10:00 hodin a fakticky zahájeno až v 12:04 hodin, zmocněnkyni proto v tomto případě náleží odměna, neboť zpoždění trvalo déle nežli 30 minut, jak předpokládá § 14 odst. 1 písm. b) AT. Za čtyři započaté půlhodiny promeškaného času od 10:31 do 12:04 hodin (4 x 30 minut) tak zmocněnkyni náleží náhrada za promeškaný čas ve výši 600 Kč (4 x 150 Kč). Stížnostní soud pak vztahuje počátek hlavního líčení k 12:04 hodin. Přestávku v délce 29 minut je třeba včíst do úkonu, neboť je kratší než 30 minut. Hlavní líčení tedy trvalo celkem 156 minut, pročež za ně zmocněnkyni náleží odměna za 2 úkony právní služby. Celkový honorovaný čas tedy činil 240 minut, kdy vyčerpáno z něj bylo 156 minut, zbytkový honorovaný čas činil celkem 84 minut, pročež náhrada za promeškaný čas zmocněnkyni v tomto případě nenáleží. Stížnostní soud tedy stanovil náhradu promeškaného času v celkové výši 600 Kč (4 x 150 Kč).

22. Stížnostní soud se dále neztotožnil s námitkou zmocněnkyně, podle níž jí náleží náhrada ve výši 3 970 Kč za promeškaný čas za úkon, konkrétně výslech [jméno] [příjmení], který se měl konat dne 9. 8. 2024, avšak nekonal. Předně je třeba uvést, že ze spisového materiálu nijak nevyplyvá, že by se v uvedený den měl konat výslech této konkrétní svědkyně, který by se následně neuskutečnil. Ve spise není založeno žádné předvolání zmocněnkyně k tomuto úkonu ani jiný podklad, z něhož by bylo možné dovodit, že byla o jeho konání vyrozuměna, že se

k němu dostavila a že se úkon bez její předchozí informace nekonal. Za této situace nelze mít za prokázané, že by nastaly podmínky předpokládané v § 14 odst. 2 AT, tedy že by se zmocněnkyně dostavila k jednání, které se nekonal, aniž by o tom byla včas předem vyrozuměna, případně že by došlo k jeho odročení za relevantních okolností. Samotné tvrzení zmocněnkyně bez jakéhokoli doložení nemůže být pro vznik nároku postačující, přičemž důkazní břemeno v tomto ohledu nese právě ona. Námitku zmocněnkyně proto stížnostní soud nepovažuje za důvodnou, když není postaveno najisto, zda se tvrzený úkon měl vůbec konat, zda k němu byla zmocněnkyně řádně předvolána, zda se k němu dostavila a zda se následně nekonal bez jejího zavinění, tedy nelze ani určit, zda by jí případně náležela náhrada za promeškaný čas a v jaké výši. Z uvedených důvodů stížnostní soud uzavřel, že zmocněnkyni za tvrzený úkon náhrada za promeškaný čas nepřísluší.

23. Stížnostní soud nepovažuje za důvodnou ani náhradu za tvrzené zpoždění při výslechu svědkyně [jméno] [příjmení] konaném dne 4. 9. 2024. Z protokolu o výslechu svědka sice vyplývá, že výslech byl zahájen v 10:06 hodin, avšak ze spisu ani z uvedeného protokolu nijak nevyplývá, že by byl tento úkon nařízen na dřívější dobu, konkrétně na 9:00 hodin, jak tvrdí zmocněnkyně, ani že by došlo ke zpoždění způsobenému pozdním příchodem svědkyně či jiným důvodem na straně orgánu činného v trestním řízení (viz č. l. 170-175). Ve spisovém materiálu zcela absentuje jakýkoliv podklad, z něhož by bylo možno dovodit, že zmocněnkyně byla nucena na provedení úkonu čekat nad rámec běžného průběhu řízení a že jí tak vznikl nárok na náhradu za promeškaný čas ve smyslu § 14 AT. Ani v tomto případě zmocněnkyně svá tvrzení nijak nedoložila a nelze tak ověřit, zda vůbec nastaly okolnosti, se kterými právní úprava vznik takového nároku spojuje. Za situace, kdy není prokázáno, že došlo ke zpoždění úkonu, resp. že by zmocněnkyně byla nucena čekat na jeho zahájení z důvodů předpokládaných zákonem, nelze náhradu za promeškaný čas přiznat.

24. Dále je nutno uvést, že zmocněnkyně poškozených ve svém návrhu na stanovení odměny za zastupování poškozených vyúčtovala pro některé poskytnuté úkony právní služby odměnu nižší, než jaká by jí dle advokátního tarifu správně náležela. Zmocněnkyně měla mít například nárok na odměnu za úkon právní služby ze dne 26. 5. 2025 spočívající v účasti u hlavního líčení ve výši 25 192 Kč (2x 12 596 Kč) a ze dne 28. 7. 2025 spočívající v účasti u hlavního líčení ve výši 25 192 Kč (2x 12 596 Kč). Stejně tak pokud jde o náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 AT, účtovala zmocněnkyně u společných úkonů právní služby tuto náhradu pouze jednou, tj. jako by zastupovala pouze jednu poškozenou, ačkoli by měla správně nárok na náhradu těchto výdajů za každou zastupovanou poškozenou. Stížnostní soud však s odkazem na zásadu ne ultra petita nemohl odměnu v tomto směru navýšit a zmocněnkyni byla stanovena tak, jak bylo v návrhu uvedeno.

25. Vzhledem k množství provedených korekcí byla pro přehlednost vytvořena následující tabulka, kdy v závorce jsou uvedeny částky, jež byly zmocněnkyni nárokovány ve vyšší částce:

Datum; Tarifní položka; Čas; Ustanovení advokátního tarifu; Počet úkonů; Odměna; Hotové výdaje; Promeškaný čas

2024

14.5; Převzetí a příprava zastoupení včetně první porady

(S. [příjmení]); -; § 11 odst. 1 písm. a);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 7 940 Kč; 300 Kč; -

22.5; Další porada s klientem přesahující 1 hodinu

(S. [příjmení]); 110 m; § 11 odst. 1 písm. c);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 1 500 Kč

(7 940 Kč); 300 Kč; -

23.5; Výslech poškozené

(S. [příjmení]);

191 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 13 odst. 1, 4;

2;

3 000 Kč

(15 880 Kč);

600 Kč;

5.6.; Výslech obviněného

(S. [příjmení]);

7 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 13 odst. 1, 4;

1;

1 500 Kč

(7 940 Kč);

300 Kč;

9.8.; Výslech svědkyně [příjmení]

(S. [příjmení]);

100 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 13 odst. 1, 4;

1;

1 500 Kč

(7 940 Kč);

300 Kč

4.9.; Výslech svědkyně [příjmení]

(S. [příjmení]);

48 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 13 odst. 1, 4;

1;

1 500 Kč

(7 940 Kč);

300 Kč;

(300 Kč)

13.9; Další porada s klientem přesahující 1 hodinu

(S. [příjmení]); 145 m; § 11 odst. 1 písm. c);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 7 940 Kč; 300 Kč; -

30.11; Návrh na zajištění nároku poškozené
(S. [příjmení]); -; § 11 odst. 1 písm. d);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 7 940 Kč

; 300 Kč; -

2025

7.1.; Výslech obviněného

(S. [příjmení]);

9 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 13 odst. 1, 4;

1;

5 620 Kč

(7 940 Kč);

450 Kč;

5.3.; Převzetí a příprava zastoupení včetně první porady

(K. [příjmení]); -; § 11 odst. 1 písm. a);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 5 820 Kč; 450 Kč; -

10.3; Další porada s klientem přesahující 1 hodinu

(K. [příjmení]); 90 m; § 11 odst. 1 písm. c);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 5 820 Kč; 450 Kč; -

12.3; Výslech obviněného

(S. [příjmení],

K. [příjmení]); 9 m; § 11 odst. 1 písm. e);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1; 10 116 Kč

(11 008 Kč); 450 Kč; -

19.3; Návrh na zajištění nároku poškozené

(K. [příjmení]); -; § 11 odst. 1 písm. d);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 5 820 Kč

; 450 Kč; -

26.5; Hlavní líčení

(9:10 9:58)

(10:19- 11:57)

(12:57- 13:47); 196 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 2; 22 016 Kč; 900 Kč; 300 Kč

9.6.; Hlavní líčení

(9:00)

(11:04- 11:06)

(11:07- 12:54); 206 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 2; 20 232 Kč

(22 016 Kč); 900 Kč; -

16.6; Další porada s klientem přesahující 1 hodinu

(S. [příjmení]); 85 m; § 11 odst. 1 písm. c);

§ 13 odst. 1, 4; 1; 5 620 Kč

(7 940 Kč); 450 Kč; -

30.6; Hlavní líčení

(10:29 11:33)

(13:06- 13:56); 114 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1; 10 116 Kč

(11 008 Kč); 450 Kč

; 750 Kč

(900 Kč)

1.7.; Hlavní líčení

(9:21 10:17)

(12:40- 14:09); 145 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 2; 20 232 Kč

(22 016 Kč); 900 Kč

; 300 Kč

(750 Kč)

2.7.; Hlavní líčení

(9:00 10:33)

(12:17 12:36)

(12:50 13:45)

(13:50 13:57); 174 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 2; 20 232 Kč

(22 016 Kč); 900 Kč

; 300 Kč

(600 Kč)

3.7.; Hlavní líčení

(10:00 10:30)

(12:50 12:54)

(13:00 13:25); 59 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1; 10 116 Kč; 450 Kč; -

(750 Kč)

4.7.; Hlavní líčení

(9:00 9:26)

(10:32 11:06)

(13:05 13:23); 78 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1; 10 116 Kč

(11 008 Kč); 450 Kč; 750 Kč

(1 050 Kč)

28.7; Hlavní líčení

(12:04 13:02)

(13:31- 14:40); 127 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 2; 22 016 Kč; 900 Kč; 600 Kč

(750 Kč)

1.9.; Hlavní líčení

(10: 05-11); 81 m; § 11 odst. 2 písm. f);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1/2; 5 058 Kč

(5 504 Kč); 450 Kč; -

27.11; Veřejné zasedání

(9:00)

(11: 00-11); 130 m; § 11 odst. 1 písm. g);

§ 12 odst. 4;

§ 13 odst. 1, 4; 1; 10 116 Kč

(11 008 Kč); 450 Kč

Celkem; Odměna; 221 886 Kč

(297 124 Kč)

; Náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3, 4 AT

(režijní paušál); 12 150 Kč

(13 200 Kč)

; Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. b) AT; 3 000 Kč

(9 370 Kč)

Celkem bez DPH; 237 036 Kč

(319 694 Kč)

DPH 21 %; 49 777,56 Kč

(67 135,74 Kč)

Celkem s DPH; 286 813,56 Kč

(386 829,74 Kč)

26. Stížnostní soud opětovně podotýká, že při rozhodování o odměně zmocněnkyně poškozených je limitován jednak zásadou ne ultra petita a jednak zákazem reformace in peius. Z první z těchto zásad vyplývá, že soud nemůže zmocněnci přiznat více, než kolik sám ve svém návrhu uplatnil. Nárok na odměnu je dispoziční a zmocněnec nese plnou odpovědnost za jeho obsah a rozsah. Je tedy na něm, aby si správně a úplně vyúčtoval jednotlivé úkony právní služby, a soud za něj nemůže napravovat případné opomenutí nebo nesprávné podhodnocení ani dovozovat, zda zmocněnec nezvolil nižší částku vědomě (např. s ohledem na vztah s klientem nebo vlastní profesní uvážení). Přiznání vyšší částky, než byla uplatněna, by znamenalo zásah proti výslovně projevené vůli zmocněnce a nepřípustné překročení jeho návrhu. Naopak snížení některých položek odměny není v rozporu se zákazem reformace in peius, pokud výsledná celková částka odměny neklesne pod částku, kterou zmocněnec požadoval; určující je celková výše stanovené odměny a náhrad (tj. součet jednotlivých částek). Není proti této zásadě, když stížnostní soud některou z částek sníží, pokud výsledná částka nebude v souhrnu nižší než celková odměna stanovená rozhodnutím soudu prvního stupně. V takovém případě stížnostní soud pouze napravuje nesprávné právní posouzení nalézacího soudu nebo koriguje ty části vyúčtování, které byly uplatněny v rozporu s advokátním tarifem, například pokud si zmocněnec účtoval úkon nad rámec zákonné úpravy. Taková korekce nepředstavuje zhoršení postavení stěžovatele, neboť celkový rozsah přiznané odměny odpovídá částce, kterou sám uplatnil; nejde tedy o zásah k jeho tíži, ale o odstranění zjevné tarifní či procesní nepřesnosti.

27. Ze všech výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 26. května 2026

JUDr. Hana Hrnčířová
předsedkyně senátu